

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumeră și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.

Manuscripte nu se înapoiază.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Sibiu, 6 Noemvrie st. v.

Să nu ne mirăm de îndrăzneala compatrioților maghiari în cele politice și în cele naționale-bisericesci. Ei de un timp încoace dau năvală și asupra armatei comune. Este deja pronunțat principiul între dînșii, că armata comună trebuie dualisată. Și în sensul principiului dualisării armatei au fost demonstrațiunile cunoscute, acum e anul, în Budapesta; în sensul acesta scriau foile maghiare din capitală și din orașele provinciale; în sensul acesta s'a vorbit și dela tribună în casa deputaților Ungariei; în fine, în sensul acesta în 12 l. c. n., deputatul Grünwald a pășit cu o propunere în comisiunea militară a delegațiunii ungurești.

Este adevărat, că de astă-dată s'a aflat un bărbat cuminte, în dl de Szlavy, care a avut curagiul neobicit înțelegându-l pe compatrioții maghiari, de a combate pretensiunile exagerate ale deputatului Grünwald. De aici însă nu urmează, că mâne, poimâne aceleași pretensiuni nu se vor înnoi, poate în măsură și mai mare ca până aci.

Apetitul vine mâncând, ține Franțezul. În douăzeci de ani aproape, am avut ocaziune a vedea, cât de mult s'a obicinuit apetitul naționalității celei mici a Maghiarilor a lua dimensiuni neproporționate, dacă i-s'a dat frântul de a-l mulțumi după plac, pe toate terenurile. Și atitudinea d-lui de Szlavy încă nu e frâu pentru aspirațiunile naționalității maghiare față cu armata comună. Administrațiunea armatei comune însăși, cetim, că încurajează, cine scie din ce motive, pe compatrioții maghiari a-și valora pretensiunile față cu armata comună. Administrațiunea armatei comune, dacă nu a în-cuviințat ce a cerut Grünwald, acum, ni se spune, că a asigurat delegațiunea ungurească, că în institutele militare din Ungaria, se va da instrucțiunii în limba maghiară atențiune deosebită.

Dualizarea armatei comune s'ar pără dar', după toate aceste, ținută numai în

suspens. Deocamdată i-se va da numai limbei maghiare teren mai larg, ca să pregătească calea pentru instrucțiunea completă maghiară în institutele maghiare din Ungaria.

Țiarele opozițiunii maghiare în neastâmpărul lor s'au arătat toate nemulțumite cu încungiurul acesta, care amîna ajungerea la țintă. În favorul acesta pus de administrațiunea armatei comune în perspectivă, țiarele din opozițiunea maghiară ved numai un dispreț al rasei maghiare. Acest fel de țiare țin ca administrațiunea armatei comune pe Maghiari nu-i prețuește mai mult decum îi prețuește pe Cehi, pe Poloni, pe Croați, pe Slovaci, pe Sârbi, pe Români etc. Răpita de grandomania ei națională opozițiunea maghiară ar dori să-și vadă rasa și în armată lucrând pentru gloriificarea naționalității maghiare.

Este de tot nemedestă înălțarea de sine a rasei proprii și realizată și prin armată, ar avé urmările cele mai grave. Și așa naționalitățile nemaghiare au cuvânt să fie indignate de maltratarea maghiară până dincolo. Să mai vină acum apăsarea și în armată, din indignarea de până acum, prea lesne s'ar pute naște ură; nici decum o apropiere, care singură ea ar fi în stare să țină întregitatea armatei, care reprezintă totodată și unitatea monarhiei.

De douăzeci de ani Maghiarilor li s'au conces foarte multe, fără de a fi comprobate prin ceva, că le-au și meritat. Cel puțin acum în momentele, când ne apropiem de o crisă mare europeană, ar trebui și ei să se trezească odată din beția lor de noroc prea mult, și să cugete, că prea lesne va veni patria în pozițiune de a aștepta să fie apărută de toți fiii ei.

Indignați, împărechiați, învrăjbiți chiar, vor compatrioții să afle momentele supreme pe fiii unei și aceleiași patrii?

La mintea cea trează a compatrioților maghiari înzadar apelăm. Acestia se vede că au să meargă spre ținta lor,

fără de a ține cont de toate urmările. Ei sînt și au fost hotărâți din capul locului a ignora însămnătatea naționalităților din țară și de aceea ne surprinde când cetim, că se află câte un Mocsáry și câte un Szlavy între dînșii, cari să le mai strige câte un *memento*.

Ne vine însă lucru străin când aflăm, că cei din fruntea administrațiunii armatei încă încep a se arăta mai concesivi față cu pretensiunile compatrioților maghiari.

Dacă cumva administrațiunea armatei s'ar coborî dela pozițiunea ce o ocupă astăzi, dela a unității armatei de dragul limbei maghiare, atunci nu am scî pentru ce Românul, Sârbul, Croatul etc. n'ar pretinde ceva *extra* și pentru dînșii.

Dacă e vorba, că pretensiunile se fac pe basa unor virtuți militare, apoi Românii și celelalte naționalități nemaghiare din monarhie, n'am scî, pentru ce n'ar pute avé și ele pretensiunile lor.

Correspondența din Viena.

Viena, 16 Noemvrie n. 1886.

Declarațiunile contelui Kálnoky, așteptate cu nerăbdare, asupra situațiunii exterioare și asupra atitudinii Austriei față cu cestiunea bulgară se află, în sfîrșit, înaintea noastră; ele confirmă înainte de toate, că monarhia noastră concentrează eforturile ei toate asupra punctului de a menține pacea europeană.

Ministrul a accentuat hotărît, că ar fi de dorit, ca din partea delegațiunii ungurești să fie răspunsă într'un mod autoritar opiniunea, că în Bulgaria s'ar nutri tendențe șoviniste sau agresive, și că în Ungaria ar fi dorit războiul.

Trebuie deci așteptat în această privință un răspuns, spre a vedea în ce mod delegațiunea ungurească va corespunde așteptărilor contelui Kálnoky.

Strigătul de război jurnalistic al câtorva jurnale din Pesta nu poate desigur avé pretențiunea, de a fi considerat drept expresiunea autorisată a opiniunii publice din Ungaria, și trebuie admis cu siguranță, că votul delegațiunii maghiare va eși în acest sens și va da un concurs real eforturilor pacifice ale guvernului comun.

Contele Kálnoky ține: „Austria nu urmăresce în Orient o politică de expansiune, nu se prezintă cu interese particulare, căci pe cât tractatul din Berlin subsistă, Austria găsesce pe de

plin supravegiate interesele sale de acest tractat.“ La cas, dacă ar fi cestiune de a apără tractatul din Berlin, atunci contele Kálnoky conțază pe spriginul Germaniei, al Engliterei și al Italiei.

Afără de asta contele Kálnoky se mai bazează de asemenea pe amorul de pace și pe respectul de tractate al Țarului, și afirmă, că din partea Rusiei nu există alte declarațiuni decât acele care ține, că Rusia ține tare la tractate, că nu vrea nici să limiteze autonomia Bulgariei, nici să întreprindă ceva în sensul asta fără cooperatiunea puterilor.

Incontestabil contele Kálnoky a ilustrat cu mare dexteritate necesitatea internațională a programului său politic și a ridicat foarte apropo toate aceste momente, care sînt competente pentru atitudinea noastră față cu cestiunea orientală și față cu celelalte mari puteri. Cuvântul, că Austria vrea pacea, dară nu pacea cu ori-ce preț, e un cuvânt foarte important.

Dară dacă ne-ar constrînge să acceptăm războiul, atunci vom scî să-l purtăm și deasemenea nu vom rămînea fără aliați.

Afacerea e deci așa cum am expus-o mai înainte aci: Depinde dela Rusia, să ducă la capăt, acțiunea sa în cestiunea bulgară în cadrul tractatului din Berlin și fără a provoca un veto al Europei.

Cestiunea, pace sau război, nu e deci în mâinile Austriei, și cât privesce pe Rusia, ea însăși nu cugetă în momentul acesta să se lanseze în aventuri războinice din cauza arangiării cestiunii bulgare, în care miza nu se găsește nici într'un raport cu câștigul problematic. Contele Kálnoky are meritul, că prin explicațiunile calme și clare, pe care le-a dat, a pus capăt exagerațiunilor și apreițațiunilor fără măsură ale situațiunii actuale internaționale. Dintr'un punct de vedere superior, îmbrățișînd toate detaliurile, cu un ochi sigur contele a prezentat raporturile astfel precum sînt, când sînt judecate cu sânge rece și când nu sînt observate nici prin prisma politicii de partid, nici prin oglinda unei spaima exagerate.

Austria nu e singură în Europa, și urmează că noi n'avem nevoie nici să ne aflăm la barieră singuri pentru interesele europene, nici că vom fi singuri, când într'o bună dimineață momentul va fi ajuns, unde va trebui să apărăm aceste interese europene contra ori-cine. Și cât privesc interesele speciale ale Austriei, e evident, că nici un om politic, care are sânge rece și cugetă calm, nu poate spune că prin afacerile bulgare singure aceste interese deja au îndurat oareși-pericol sau atingeri.

Scena XIV.

Harpagon, Mărioara, Elisa, Cleant, Valeriu, Frosina, Caracudă.

Caracudă. — (Vine în fugă și dă jos pe Harpagon.) Vai de mine stăpâne . .

Harpagon. — Ah! am murit!

Cleant. — Ce e taică! V'atî lovit rău?

Harpagon. — Miserabilul fără îndoială a fost plătit de datorniciei mei, ca să mă facă să-mi frîng gîtul.

Valeriu. — (Cătră Harpagon.) Nu e nimic.

Caracudă. — (Cătră Harpagon.) Domnule, v'cer pardon; credeam, că fac bine, dacă alerg iute.

Harpagon. — Ce cauți aici, călăule?

Caracudă. — Vin să vă spun, că v' sînt nepotcoviți caii.

Harpagon. — Duceți-i fără de întărziere la potcovar.

Cleant. — În vreme-ce îi va potcovi, eu mă duc să fac în locul d-voastre, taică dragă, onorurile casei și conduc pe domnișoara în grădină, unde voui dispune să se servească mezelicurile.

Scena XV.

Harpagon și Valeriu.

Harpagon. — Valeriu, du-te și bagă de seamă, te rog, ca să scapi ce vei pute, spre a-i întoarce neguțătorului marfa.

Valeriu. — Las' pe mine.

Harpagon. — O, fiu nerușinat ce ești! rîvnesci a mă ruina? (Va urma.)

Foița „Tribunei“.

Sgârșitul.

Comedie.

De Molière.

Actul al treilea.

(Urmare.)

Scena XII.

Harpagon, Mărioara, Elisa, Cleant, Frosina.

Harpagon. — (Cătră Mărioara.) Îți cer iertare, frumuseța mea, dacă nu m'am gândit să te poftesc să iei ceva înainte de plecare.

Cleant. — M'am îngrijit eu, taică, și am lăsat să ni se aducă vre-o două portocale de China, lămâi dulci și cofeturi, pe care am trimis să le cumpere din partea d-voastre.

Harpagon. — (Încet lui Valeriu.) Valeriu?

Valeriu. — Și-a eșit din fire.

Cleant. — Nu cumva crezi, că aceste sînt poftesc? Domnișoara va binevoi să ierte.

Mărioara. — Era un lucru de prisos.

Cleant. — Ai vădut, domnișoară, vre-odată un diamant mai focos decât acesta, pe care îl vezi în inelul de pe degetul tatălui meu?

Mărioara. — În adevăr, e prea strălucitor.

Cleant. — (Luînd inelul de pe degetul lui Harpagon și dăruindu-l Mărioarei.) Trebuie să-l vezi de aproape.

Mărioara. — Fără îndoială, e prea frumos și aruncă prea multă flacără.

Cleant. — (Se pune înaintea Mărioarei, care voește să înapoieze inelul.) Nu, d-șoară, se află în prea frumoase mâni; e un dar, pe care vi-l face tată-meu.

Harpagon. — Eu?

Cleant. — Nu-i așa, taică? — voesci, ca d-șoara să-l păstreze drept semn de amor dela d-voastră?

Harpagon. — (Încet lui Cleant.) Ce fel! Cleant. — (Cătră Mărioara.) Îmi face semn să stăruiesc, ca să-l primesci.

Mărioara. — Nu voesc.

Cleant. — (Cătră Mărioara.) Glumesci? Nu-i vine de loc să-l primească.

Harpagon. — Îmi vine să turb!

Mărioara. — Ar fi o . . .

Cleant. — (Stînd mereu înaintea Mărioarei.) Nu, vă spun eu; l-ați atinge prea simțitor.

Mărioara. — Aibi îndurare. .

Cleant. — Cătuși de puțin.

Harpagon. — (La o parte.) Dare-ar ciuama. . .!

Cleant. — Poftim, se mîhnesce de refuzul d-tale.

Harpagon. — (Încet cătră Cleant.) Mișelule!

Cleant. — (Cătră Mărioara.) Precum vezi, îl apucă desnădejduirea.

Harpagon. — (Amenințînd pe Cleant.) Călăule ce ești!

Cleant. — Taică, nu e vina mea; eu am făcut tot ce-mi era în putință, spre a o îndupleca să-l păstreze; însă e încapătînată.

Harpagon. — (Mânios lui Cleant.) Spânzurătoare!

Cleant. — Pentru d-ta, Domnișoară, eată că tatăl meu mă și ceartă.

Harpagon. — (Mânios lui Cleant.) Netebnicule!

Cleant. — (Cătră Mărioara.) Îl faci încă de cade în boală. Aibi îndurare, Domnișoară, nu te mai opune împotriva dorințelor lui.

Frosina. — (Cătră Mărioara.) Vai săraca de mine, dar' mult te mai poftesci, păstrează inelul, dacă d-sa voiesce numai decăt.

Mărioara. — (Cătră Harpagon.) Spre a nu vă mai supăra, îl păstrez — cât pentru acum; voui cînta un alt timp, ca să vi-l înapoiez.

Scena XIII.

Harpagon, Mărioara, Elisa, Valeriu, Cleant, Frosina, Bob-de-ovés.

Bob-de-ovés. — Stăpâne, e aici un om ce voiesce să vă vorbească.

Harpagon. — Spune-i, că nu pot; să vie altădată.

Bob-de-ovés. — Ține că vă aduce bani.

Harpagon. — (Cătră Mărioara.) Mă rog de iertare, mă întorc îndată.

Din delegațiunii.

Comisiunea pentru afacerile externe a delegațiunii ungare a ținut alaltăieri înainte de ameați o ședință. Din partea guvernului comun au fost de față: ministrul de externe contele Kálnoky, ministrul de război contele Bylandt-Rheidt, ministrul de finanțe Kállay, vice-admiralul Sterneck, șefii de secțiune Szögyény și Mérey și consilierul de secțiune Asbóth. Guvernul ungar a fost reprezentat prin miniștrii Tisza, Szapáry și Bedekovich. Ședința a decurs în următorul mod:

Dr. Max Falk face înainte de toate nise observări asupra celor ce nu se cuprind în expozeul contelui Kálnoky. Ministrul de externe atinse numai momentele până la abdicarea principelui Alexandru, dar' delegațiunea ar trebui să petreacă cu atenție și acele evenimente, care s'au întâmplat de atunci încoace. Așa de exemplu revoluțiunea din Filipopol s'ar fi inițiat la aparență sub firmă rusească. În urma acesteia Bulgariei nouă nu ni-au fost simpatici pe acel timp, noi 'i-am privit drept unelte ale Rusiei. *Statul quo ante* nu s'a mai putut restabili, chiar nici aceea ce Andrassy a numit-o *status quo amelioré*. Vorbitorul nu știe, dacă noi am avut atunci o politică hotărâtă, ori ne-am predat cu totul curentului de evenimente. Am fost învinovățiți, că am renunțat și am devenit pasivi. Acusa nelucrării, oratorul nu o poate accepta. Nu doar' că el ar fi versat în secrete, ci pentru-că el o conchide aceasta din declarațiile ministrului. Ministrul a precizat cu toată hotărârea acele puncte, unde înceată iubirea noastră de pace. Alte însămnate părți ale expozeului și ale justificărilor politice noastre externe ar fi distincțiunile dintre raporturile constante și provisorii. Aici ar trebui însă să se fixeze termenul, pentru-că fără de acesta pe lumea aceasta nu există nimic constant, ci toate sunt provisorii. Înainte de toate ar trebui să se statorească, dacă în general există voința, de a schimba anumite stări de lucruri și cum e acea voință. Rusia cu greu va voi, ca stările de lucruri de astăzi din Bulgaria să fie numai provisorii, aceasta trebuie să o pretindă o altă voință și tocmai această voință e a noastră.

Oratorul e de părere, că Kálnoky n'a voit să facă o declarație hotărâtă, până nu 'și-a acoperit spatelul. Acest timp a sosit acum. E însă întrebare, dacă nu e deja prea târziu? Se pare că încă nu e prea târziu. Pentru-că în Bulgaria încă nu s'a întâmplat nimic definitiv. Aceasta e însă în prima linie meritul Bulgarilor. Oamenii întreabă, dacă noi dorim războiul? Nu. Situația diplomatică s'a schimbat în favorul nostru. Poate și ministrul nostru de externe să aibă parte la acest merit, dar' el poartă răspunderea, dacă și cum e în stare să se folosească de situația mai favorabilă. Oratorul respinge imputarea nelucrării; delegațiunea ar spera, că ministrul de externe se va sci folosi de situația europeană.

Contele *Iuliu Andrassy*: În urma unei re-celi îmi este imposibil a ține un discurs mai lung și încheiat. Mă voiu mărgini deci numai la două puncte, asupra căror sunt convins, că se așteaptă dela mine așa de tare o discuție, încât ar trebui să privesc de o neglijare a datorinței, dacă aș întrelăsa a o face. Dacă onorata comisiune îmi permite, îmi voiu lua voia a vorbi nemțesce și a-mi expune părerile aci în comisiune, pentru-că de aș face aceasta în plen, m'aș afla într'o poziție în câțva genată, având de a mă servi acolo de o limbă, pe care ministrul nu o înțelege și eu nu țin, că e lucru cavaleresc să-i iau același puțință, de a mă combate numai decât. Altcum nu 'mie intenția să fac o oarecare critică aspră, dar' voiu să-mi spun sincer vederile, și fiindcă într'un punct sau într'altul părerile mele divergează de ale ministrului sau voiu să cer deslușiri dela dînsul, aș voi să o fac aceasta într'o limbă, pe care Excelența Sa o înțelege astfel, ca numai decât să fie în poziție de a-mi răspunde. Parte adîncea tăcere, ce am manifestat-o față cu evenimentele ce se petrec în Bulgaria, parte declarațiile foilor din Germania, ce se țin a fi inspirate, au deșteptat în mulți convingerea, că raportul nostru cu Germania e pentru noi de puțin folos. Mulți au mers în pesimismul lor așa de departe, că au redus greutățile situației noastre chiar la acest raport.

Temerea, că aceasta e așa, a adus cu sine atât în parlament, cât și în delegațiuni repețite interpelațiuni, ceea-ce e foarte natural, deoarece clarificarea acestei chestiuni ne atinge foarte de aproape. Deși în parlament am făcut alte întrebări, în această privință nu m'am adresat cu nici o întrebare și nu mă adresez

nici astăzi cu nici una din cauză că aș voi să evit și aparența, că eu m'aș fi îndoit măcar pe un moment de utilitatea raportului nostru cu Germania sau a alianței cu aceasta. Răspunsul, pe care l'a dat ministrul de externe, e de astfel precum l'am așteptat eu; numai într'un singur punct m'eu tem, că nu-și va ajunge scopul unei dumeriri durabile, și anume, pentru-că declararea ministrului se slăbește prin admiterea, că un ministru în poziția sa nu poate să vorbească altminteru, și pentru-că în răspunsul său la întrebarea contelui Apponyi, Excelența Sa dl ministru a accentuat, ce e drept, în bucurătoarea existență mai departe a alianței, dar' se pare că în expozeul său pune pondul de gravitațiune pe aceea, că cancelarul german nu 'și-a validat activitatea sa mijlocitoare pentru dorințele unuia sau alteia dintre puteri, ci în prima linie pentru menținerea păcii. Acum însă priceperea acelora, care vor să reducă strîmtoarea noastră față cu tulburările din Orient la relațiunile noastre cu Germania e tocmai aceea, că Germania a jertfit interesele noastre pentru menținerea păcii europene. În interesul menținerii păcii din Europa și în fața evenimentelor, ce le poate aduce viitorul țin, că acest raport e mult mai important, decât să nu se clarifice odată pe deplin această chestiune. (Să aușim!) Intenția, de a umple această lacună, e motivul, pentru care, în contra propozului meu, iau eu astăzi cuvântul, deoarece o interpelațiune rezolvată prin răspuns poate nu ar mai pute veni la ordinea zilei. Înainte de a-mi exprima vederile mele asupra acestei alianțe și cauzele, pentru care după părerea multora aceasta până acum nu a corespuns așteptărilor ce se legau de ea, trebuie să permit — ceea-ce de sine se înțelege — că nimeni nu poate aștepta dela mine, ca eu să merg preste amănutele acestei alianțe sau ale raportului mai departe, decum au mers până acum ambele guverne interesate. Despre natura acestei alianțe, a cărei existență se recunoaște și se admite din toate părțile, numai în general pot să vorbesc.

Ca și pe timpul, când s'a efectuat această alianță, sînt și acum de părere, că ea ofere o garanță pentru pacea europeană așa precum nu s'ar pute înlocui prin nici o altă grupare sau combinațiune. Ea are înainte de toate avantajul, de a fi atât de naturală, încât dacă nu ar fi, ar trebui și în Germania și la noi — oamenii să se întrebe, că adevărat de ce nu există? (Așa este!) E o alianță naturală și sigură, pentru-că interesele ambelor state nu colidează nicăiri. Dar' e bună și pentru Europa, pentru-că e de o natură curat defensivă, și prin urmare nici nu poate amenința pe nimeni, fiindcă e alianța unor imperii puternice, care n'au nici o dorință și nici interese de cuceriri, care sînt destul de mari, ca să nu dorească altceva, decât ca dezvoltarea lor internă să nu se altereze prin pericole externe. Dacă deci astăzi a devenit o convingere a foarte multor oameni, că această alianță atât de naturală nu a adus fructe, ce au fost așteptate în toate părțile, atunci e datorința fiecărui delegat, prin urmare și a mea, de a cerceta fără nici o rezervă, dacă greșeala e de a se căuta în însăși alianța originală, sau în relațiunile schimbate? (Să aușim!) Căta vreme aceasta a fost o alianță numai între două puteri, a funcționat foarte simplu: aceste două puteri aveau să-și scutească numai interesele lor, care nu colidează nicăiri, față cu celelalte state aveau numai să păstreze pretenoasele relațiuni. Din acea țî, în care ostentativ s'a anunțat, că punctul de plecare al politicei noastre, în special în chestiuni orientale, totdeauna e acela, de a ajunge la o înțelegere cu Rusia înainte altor puteri, alianța noastră cu Germania n'a mai putut fi aceea, ce a fost la început, fără de a face pentru aceasta cătuși de puțin responsabilă pe Germania. Causa, că noua grupare a celor trei puteri, până acum cel puțin, a produs foarte multe neliniștiri în Europa, într'altel apoi puține avantagii, e de a se căuta exclusiv în gruparea nenaturală.

E natural, că din momentul acesta, Germania nu a putut sprigină exclusiv interesele noastre, ea a trebuit să țină în vedere nu numai interesele Rusiei, ci și părerile și dorințele acesteia. Noul raport, în care era să lucreze această alianță, nu putea fi de folos nici unuia dintre participanți. Nu a fost util nici pentru noi nici pentru Rusia, pentru-că mergerea împreună silită a adus interesele comune într'un contrast mai ascuțit, precum era altcum. Nu a fost util pentru Germania, pentru-că o însărcinează cu o problemă grea și de prisos; nu a fost util pentru Europa, căci a produs la celelalte puteri neîncredere,

deși o neîncredere nefundată. 'Și-a pierdut puterea pentru a menține pacea europeană, ca o alianță a celor trei puteri, — dintre cari două, chiar acolo unde trebuia să lucre împreună, dacă nu au avut interese contrare, au avut cel puțin interese deosebite, nu mai putea impune nici unui stat din Europa, și dacă sînt astfel de state, care voesc conturbarea păcii, aceste state o așteaptă tocmai dela această grupare nenaturală. Urmarea acestei atitudini nenaturale a fost, că afacerea penibilă a unui neconținut arbitragiu între acești doi aliați, a apăsât țî de țî mai greu asupra Germaniei. Și așa s'a întâmplat, că Germania, care față cu evenimentele din Balcani a voit să rămână neutrală nu numai acum, ci chiar în Berlin, a devenit față cu Rusia într'o situațiune mai critică decum eram noi, și anume din acel simplu motiv, că voesc un stat a face unui alt stat rezistență în vre-ocesiune, în care el însuși e interesat, prin urmare lucră după-cum pretinde susținerea proprie, aceasta se ia mai puțin în nume de rău, decât ar face-o el aceasta nu în interesul său, ci în interesul altuia.

Pe scurt, a ajuns Germania în urma greutăților acestei alianțe triple, după părerea mea, într'o poziție de tot imposibilă, așa, încât nici poziția excepțională a principelui Bismarck, și nici mijlocirea lui în ambe părțile deopotrivă de sinceră nu a putut fi de ajuns. Alternativa sau mai bine țîs dilema înaintea căreia s'a aflat pusă Germania, e următoarea: sau ar fi făcut exclusiv interesele noastre în Orient cu toată energia de ale sale, și părerile Rusiei să nu le iese în considerare. În cazul acesta, ar fi comis principele Bismarck, ca cancelar al imperului german, o mare greșeală, pentru-că ar fi pus imperul german în prima linie acolo, unde ar fi trebuit să stea — o considerăm noi aceasta din punct de vedere al intereselor germane sau al sincerității pentru alianță — numai în a doua linie, sau că el nu o face aceasta și dacă nu-și succede a îndupleca pe Rusia să cedeze, atunci trebuie să încerce a-și ajunge scopul cu toate mijloacele ce-ți stau la dispoziție, între cari putem număra și presa, o presiune care contradice vederilor noastre; și atunci nu face dînsul o greșeală mică, căci se expune pericolului a sdruncina alianța a două puteri, care alianță atât pentru noi, cât și pentru Germania e de o potrivă de utilă. Eu nu conclud în lipsa de voință onestă a principelui Bismarck, ci e de a se căuta sub presiunea raportului de trei și în acea privire e de a se căuta greșeala, după care noi așteptăm dela alții să facă, ceea-ce noi nu ar trebui să o facem, dorind noi, ca dînșii să vorbească așa precum ar trebui să vorbim noi; — cel puțin apare așa — că noi până acum încă nu ne-am hotărît, a lua asupra noastră cea responsabilitate, care în prima linie nouă și numai nouă ni-se cuvine. Ce lipsesce — după părerea mea — în apersul domnului ministru e, că nu se spune în acest apersiu, că dacă am fi noi singurii, care am voi să apărăm dispozițiunile tractatului de Berlin, nu vom pregeta a o face aceasta, dacă s'a făcut o altă basă a drepturilor. E de lipsă să o exprimăm noi aceasta cu toată hotărârea pentru aceea, pentru-că — după părerea mea — numai acel stat se poate baza pe aliați siguri, de care și ceialalți sînt convingiți, că la cas când se va întâmpla aceasta, se va întreprinde dînsul cu toată puterea pentru apărarea intereselor sale și atunci — ceea-ce cu noi nu se va întâmpla — când va fi isolat. Am ținut de oportun a le spune toate acestea, pentru a dovedi, că privirea e greșită ca și când nu ar fi de o potrivă de folositor raportul între monarhie, și pentru a da expresiune convingerii mele personale — repet, exclusiv personale, dar' pentru aceea nu mai puțin hotărîte, că până când nu vom rămâne noi pe terenul aceluia program — în ceea-ce privesc chestiunile statelor balcanice, ce ne ating pe noi imediat — care program corespunde intereselor noastre și intereselor păcii europene, și până când nu ne vom pune noi pe noi în contribuție, ceea-ce altora trebuie să denegăm, trebuie să contăm — precum a țîs-o dl ministru-preșident ungar în numele ministrului de externe — în toate împrejurările la cooperarea aliatului nostru german.

Cred de oportun a mai atinge încă un punct. Nu voesc a mă demite la o discuțiune a chestiunii, încât se poate aduce în consonanță programul prezentului cu evenimentele trecutului celui mai recent, privirea mea se îndreaptă în viitor, și aici trebuie să constat, că m'au cuprins îngrijiri, când a țîs dl ministru de externe în răspunsul dat Sâmbăta trecută contelui Zichy la o întrebare a acestuia: Eu trebuie să întreb pe dl ministru de externe, cum e de a se înțelege această declarație a sa, căci după părerea mea

ar fi o eroare dacă se crede, că astăzi nu ar fi nimic legal regulat în Bulgaria. Tocmai contrarul e adevărul. Căci afară de uniunea între Bulgaria și Rumelia-ostică toate s'au regulat în tractatul de Berlin, aceasta voesc a o dovedi cu consimțământul onoratei comisiuni, prin citarea diferiților articoli ai acestui tractat. — Articolul I al tractatului de Berlin, creează un principat bulgar autonom și tributar, sub suveranitatea Sultanului și cu o religie creștină. — Articolul III hotărâse, că principele Bulgariei e de a se alege liber din partea populațiunii, și de a se întări decât înalta Poartă cu consimțământul puterilor. În acest articol s'a îngrijit totodată, că la cas când va fi disponibilă această dignitate, alegerea noului principe să se întempe tot sub acele condițiuni și formalități. — Articolul VI tractează despre administrarea provisoră a Bulgariei. Căci pe atunci era administrația de facto și natural în mâinile Rusiei. (Va urma.)

Situațiunea în Orient.

(Urmare.)

Apologistii Rusiei, și între ei unul dintre cei mai convingiți și mai elocuți, d-na de Novikoff, au pretins, că Țarul a trebuit să lucreze astfel pentru a nu păre în ochii Europei, că este complicele unei revoluțiuni contrare tractatului din Berlin și vederilor, pe care le exprimase împărăților aliați ai săi. Dar' vedem deja citat în „Blue book“, că contele Kálnoky afirmă lui sir A. Paget, că Țarul a fost surprins de evenimentele din Filipopol, ca și principele Alexandru.

Țarul n'avea deci nici o trebuință de a împinge pe Turci să reocupe Rumelia pentru a dovedi, că nu favorisase nici pregătise mișcarea rumeliotă, ceea-ce nici o persoană bine informată nu putea să bănuască. Adevărul este, că ceda la două simțeminte pe cât de egoiste pe atât și de nejustificate. Mai întâiu era foarte iritat în contra principelui Alexandru, că nu voise și că nu putuse să joace rolul de proconsul rus, supunându-se într'un mod pasiv generalilor trimiși din St.-Petersburg. Și apoi el înțelegea, că o mare Bulgare recunoscută de Europa și susținută pe viitor chiar de Poartă, și sigură de aci înainte de un viitor de prosperitate și de libertate, ar scăpa definitiv de sub influența exclusivă a Rusiei. Urmând această cale, adoptă o politică și mai nedibace. El dovedea, că contrar frumoaselor discursuri ale slavofililor din Moseva în favoarea fraților lor din Peninsula, Rusia nu țințise la alta, decât să constituie principate vasale în loc de a urmări liberarea și dezvoltarea autonomă a Sârbilor și Bulgarilor. În același timp el mărturisise, că a făcut o greșeală enormă și da dovadă de cea mai mare neprevădare, vrînd marea Bulgare din tractatul dela San-Stefano, căci aceasta fiind mai puternică și avînd elemente mai considerabile de prosperitate s'ar fi opus la ingerența rusească mai repede și mai energic încă decât Bulgaria din tractatul dela Berlin. Și în fine, lucru și mai grav, ridică în contră-i simțemintul patriotic bulgar și deșteptă neîncrederea Sârbiei, a României și a tuturor populațiilor slave din Peninsula, arătându-le, că scopul definitiv al Rusiei era numai de a le supune la voința sa atotputernică, așteptând să le anexeze.

Ce să mai țîcem acum despre faptele petrecute în urmă, despre conjurațiunea din Sofia urdită pe față de Rusia, despre proscruțiunea tinărului principe, a cărui vitejă și dibăcie a fost admirată de întreaga Europă, și mai cu seamă despre acea misiune a generalului Kaulbars, dis-cutând nu mulțimea în meetinguri, împingînd pe militari și pe funcționari a se răscula în contra guvernului legal al țării lor, răsculând trupe de țerani, pentru-ca alegerile să nu se poată face din cauza turburărilor, și întorcîndu-se din călătorie să facută înzadar după-ce a căutat pretutindeni să ațîțe spiritele? N'avam cuvinte pentru a califica această serie de fapte fără nume și de tragi-comedii, pe cât de odioasă, pe atât și de ridicolă. Resultatul este, că Rusia a ridicat în contră-i pe toate partidele din Europa: pe amicii libertății, căci ea a adus o lovitură libertății unui popor liniștit, înțelept și muncitor, care a trebuit să câștige stima tuturor; pe conservatori urdînd insurecțiuni și pronunțăminte, și pe partizanii dreptului luând sub protecțiunea sa pe autorii revoluțiunii din Sofia, cu mult mai vinovați decât nihilistii ruși, căci acestia, dacă recurg la mijloace îngrozitoare, urmăresc cel puțin scopul de a-și emancipa țeara, precînd conjurații, cari au pus mâna în timpul nopții pe principele Alexandru, și-au tradat jurămîntul militar și patria lor pentru aural străinului.

II.

Bulgaria avusese norocul, ca și Belgia, să aibă un principe, care să fie în înțelegere cu poporul său, conducîndu-l la victorie și fiind astfel aproape să fundeze o dinastie națională.

Pentru a satisface o ură detestabilă, Rusia a distrus acest element de pace și această garanție de viitor și a aruncat, pe cât a putut, pe tinerele stat, pe care însuși îl crease, în prada necunoscutului și a anarhiei, și astfel poate chiar într-o crasă, care poate să compromită până chiar și existența lui.

Ce va face acum Rusia? Cine poate să dică ce are să hotărăască un suveran ignorant, puțin inteligent, rău informat și zăpăcit de captivitatea de bună voie, la care-l condamnă neconținutele comploturi ale supușilor sei, redus la desperare prin cea mai crâncenă compresie? Este evident, că ceea-ce Rusia are mai bine de făcut, este de a trage din misiunea generalului Kaulbars această concluziune, că Bulgarii înțeleg a se guverna înșiși, eară nu de a se supune ordinilor din St.-Petersburg și de a primi acest fapt lesne de prevădit. Dacă ea voescă să le impună voința sa, va trebui să-i trimită Cazacii în Bulgaria. Dar' aceasta este o măsură, care poate să aibă urmările cele mai grave. Este o sigură, că Berlinul, care se ține în cea mai mare rezervă, are să consimtă la aceasta? Corpul de ocupațiune rusească, care va avea să treacă Marea-Neagră, nu și-ar vedea el oare comunicațiunile tăiate de flota turcească și de cuirasatele engleze? Nu va întâlni îndată sentinela austro-ungară, făcând de gardă pe Balcani, de care a vorbit cândva lordul Salisbury și acum în urmă lordul Randolph Churchill. Situațiunea Rusiei în Bulgaria fără trecerea ei prin România pentru a se aproviziona, ar fi dealmintrelea foarte grea. Mai întâiu, ea ar trebui să țină seamă de ostilitatea pasionată a țării ocupată. Bulgarii ca și Sârbii au instinctul libertății și al independenței, și nu vor fi mult timp dispuși de a se lăsa să fie duși ca robii.

Să examinăm acum, care ar fi atitudinea probabilă a puterilor față cu o asemenea eventualitate. S'a vorbit acum în urmă de înțelegerea, care părea, că s'ar fi făcut între Turcia și Rusia. Poarta având conștiința de pericolele, cari o amenință din toate părțile, se sforțează de a nu nemulțumi pe nici o putere și nu voiesc să facă nimic fără spriginul statelor signatare tractatului din Berlin. Dar' este probabil, că dacă Rusia ar ocupa Bulgaria, Poarta se va opune la aceasta în cazul când s'ar simți, că este îndestul de spriginată, pentru două motive.

Mai întâiu, pentru-că ea ar pierde astfel o provincie, care avea să devină aliatul ei, după-cum propusesse principele Alexandru, și apoi pentru-că Rusia odată-ce ar fi stabilită la Filipopol ar domina de fel Constantinopolul. Nu cred, că nici o făgăduială și nici un baesiu să poată face pe Sultanul a primi de bună voie o asemenea soluțiune.

Cât pentru Austro-Ungaria, politica ei a fost expusă într'un mod lămurit în discursul dlui Tisza, în parlamentul ungar. Ea nu dorește nici o mărire de teritor în Peninsula-Balcanilor și nu poate să permită nici unei puteri, ca să exercite aci o autoritate preponderantă; ea este favorabilă autonomiei tinerelor state, cari s'au format aci, și ar voi să le vadă unite într-o federațiune. Această atitudine, pare că trebuie să se opună intrării Rușilor în Bulgaria. S'a putut crede, că o înțelegere s'ar fi putut face între cele două imperii, cari își dispută egemonia Peninsulei-Balcanice, unul luând Vestul până la Salonic, și celalalt Ostul până la Constantinopol. Dar' nu cred, că Ungurii să consimtă vre-odată la o asemenea împărțea. Mai întâiu, aceasta ar face ca elementul slav să crească foarte mult în imperul austro-ungar, și apoi, situațiunea Austriei la Salonic nu s'ar pute ține cu Rusia la Constantinopol luată în coastă de o parte de o mare Bulgăriă, și de alta de Muntunegru. Austria nu poate nici odată să împingă ocupațiunea Bosniei și Herțegovinei până la Marea-Geacă, decât numai dacă Rusia rămâne în fruntăriile sale actuale.

Unul din scriitorii militari ruși cei mai eminenți, generalul Fadeeff, a ținut, că drumul dela Moscova la Constantinopol trece prin Viena și a avut dreptate. Austria va trebui să fie redusă la neputință mai înainte ca să se permită Rușilor de a se stabili pe malurile Bosforului.

Și Englitera, ce are să facă? Sînteiți mai în pozițiune, decât mine de a răspunde la această întrebare. Cu toate acestea, îmi pare că ea ar susține pe Austria, căci acesta este interesul ei. Cel puțin aceasta este ceea-ce a ținut acum de curând lordul Randolph Churchill; dar' a fost vorba de un sprigin moral sau de un sprigin efectiv al flotei britanice. Cred, că Englitera ar fi tirată în acțiune, căci îi vine mai bine la socoteală de a combate pe Rusia cu aliați pe continent, decât în Marea-Neagră, decât de a ataca singură colosul moscovit în pustile Asiei centrale sau în văile Afganistanului, cum a voit să facă acum în urmă sub un cabinet Gladstone. Dilele acestea s'a susținut, că Englezii ar pute vedea pe Ruși ocu-

pând Constantinopolul fără să le pară rău, fără teamă pentru viitor și chiar cu mulțumire. Aceasta este o iluziune sau un vis. Este aceeași cestiune ca și pentru Egipt. Dacă Englitera se poate desinteresa de India, a nu se ocupa, decât de dezvoltarea sa interioară și a se hotărî să vadă canalul de Suez în mâinile Rusiei, atunci foarte bine, și aceasta ar fi fără îndoială mai bine pentru fericirea Englezilor. Dar', pentru-că în starea actuală a opiniunii publice, această soluțiune, conformă idealului economic, n'are sorti să fie primită, va trebui ca guvernul, ori-care ar fi el, să apere trecerea Mării-Mediterane în Marea-Roșie. Rușii la Constantinopol ar fi în fapt stăpâni ai canalului de Suez; căci cu Marea-Neagră, cu totul a lor, și cu Bosforul ca basă de operațiune, pot să ducă în Egipt pe uscat o armată, pe care Englezii să n'o poată opri. Deci, dacă Englitera găsesce aliați, va împedea pe Rusia de a ocupa Bulgaria într'un mod permanent și aceasta cu atât mai mult, cu cât întreaga opinie liberală este favorabilă Bulgariilor și ideii unei federațiuni a Balcanilor preconizată întotdeauna de dl Gladstone.

Cât pentru Italia, ea va inclina probabil spre cauza libertății popoarelor, pe cari ar apăra-o Englitera și Austria, dar' cred, că nu i-se va cere nici o acțiune militară.

Rămâne a întreba pe marele sfînx dela Berlin. Toată lumea ține și cu drept cuvânt, că soluțiunea finală depinde dela el. Dacă se opune la ocupațiunea Bulgariei, atunci aceasta nu se va face; căci afară numai dacă s'a pierdut orice spirit de prevedere, nu va merge să braveze împătrita alianță a Turciei, a Austriei, a Engliterii și Germaniei. Se țină, că el nu pune veto al seu la ocupațiune, căci nu voescă să se facă războiul, dar' acest veto n'ar fi, din contră pacea? Și dacă nu o spune, nu este așa, că un conflict între Rusia și Austria n'ar fi contrar dorințelor sale? Când am parcurs, acum trei ani, malurile Dunării și Peninsula-Balcanică, fiecare credea, că acest crâncen duel era apropiat, căci era după dorința dlui de Bismarck.

N'as putea să răspund la această enigmă îngrozitoare, dar' putem să ne aducem aminte această privință câteva cuvinte ale marelui cancelar, cari dau de gândit. În 1883, în luna lui Iunie, în sinul parlamentului german, d-nul de Bismarck se exprimă în modul următor, adresându-se către șeful opozițiunii liberale: „Onorabilul deputat Richter dorește economii în budget, și eu doresc aceasta; dar' de unde să le facem? Fără îndoială că din cheltuielile militare; numai aci pot să fie cu putință. Dar' dl Richter nu știe, că Germania este ca un pol, în contra căruia pot să se îndrepteze toate baionetele Europei? Uită, că dela 1875, n'am încetat un moment de a lucra să împedec, ca o întreită alianță să nu se formeze în contra noastră, și trebuie să știți, că în ziua, în care se va sci, că sîntem slabi și desarmați, ea va fi făcută“. În scopul de a împedea să se facă această întreită alianță dl de Bismarck se duse la 1879 la Viena și se lipi cât se poate mai intim de Austria. Alianța austriacă este pivotul politicii sale.

El se vede amenințat de alianța Rusiei cu Franția, care poate fi întotdeauna cu putință. „Această alianță, a ținut dl de Bismarck într'una din zile, este atât de naturală, încât se poate privi ca făcută“. Când în 1870, episcopul Strossmayer cerea ambasadorului rus la Viena ca Țarul să vină în ajutorul Franței, i-se răspunde următoarele: „Aceasta ar fi o nebuniă din parte-ne. De aci înainte avem, în cas de trebuință, un aliat, pe care putem în totdeauna să contăm“. Simțindu-se astfel amenințat din partea de Ost și din partea de Vest, dl de Bismarck nu poate găsi că este prudent de a se scăpa de unul din adversarii săi, atunci când poate fi încă sigur de a avea pe Austria cu dînsul, sau mai bine nu dorește el o luptă între Rusia și Austria în care să poată, susținând pe aliatul său, să reducă pentru mult timp în stare de neputință pe unul din acești doi inimiți? Poate crede că momentul este oportun. Germania are încă pe Moltke și pe militarii, cari au făcut campania din 1870; ea are în capu-i pe cancelarul de fer, pe cel mai dibaciu politic al timpului, și Franția n'are generali cunoscuți și nici un mare strategic. Este sigur că în 1875, Bismarck a voit la trebuință cu armele în mână să împedec pe Franția de a-și reconstitui armata și fortificațiunile sale, și fiind împedec de intervenirea împăratului Rusiei și de Gorciacoff, a trebuit să cugete a slăbi această pedecă. Cestiunea Orientului, înăsprind și mai mult rivalitatea dintre Rusia și Austro-Ungaria, poate să-i înlesnească mijloacele.

Alianța austro-germană se bazează pe interese comune și atât de evidente încât trebuie a crede pe comitele Taaffe, când a afirmat acum în urmă, că nimic n'a slăbit-o. Austria, sprigină de Germania, este cu adevărat stăpână în

Orient. Ea este care poate să dică cuvântul definitiv. Influența ei este supremă în Sârbia. Este aproape să-și asimileze cu desăvîșire Bosnia-Erțegovina, prin administrațiunea dibăce a baronului de Kállay. Patronând autonomia bulgară și apărând, cu drepturile naționale, idea federațiunii balcanice, grația greșelilor neexplicabile ale Rusiei, va vedea întreaga Peninsula întorcându-se spre ea și primind egemonia sa comercială și economică. De când poate să dispună de spada Germaniei, Austria din putere slabă și amenințată cum era, a devenit, aceasta nu se poate ascunde de nimeni, arbitru politicii europene. De altă parte, Germania găsesce în spriginul Austriei siguranța și asigurarea de a pute face față atât spre Ost cât și spre Vest. Deci se poate admite, că dacă Austria crede că trebuie să împedec pe Rusia de a ocupa Bulgaria și a se stabili la o distanță de o țină de drum de fer dela Constantinopol, Germania o va susține. Dl de Bismarck a repetat adesea, că imperul german n'are nici un interes direct în Orient, și în adevăr, în „Blue Books, Turkey I și II“ se vede, că nu ia nici o rezoluțiune mai înainte de a consulta pe Austria; dar' are un interes capital și predominant de a conserva amicitia Austriei. Prin urmare, această considerațiune va dicta linia sa de purtare.

Dacă Țarul, în amoteala mâinii sale și împins de ura și de nesocotința sa ar risca să braveze opozițiunea Austriei, puterile oare să conțeze pe spriginul Franței? Cine ar cuteza să afirme aceasta? Desigur, că idea de răsunare nu s'a sters încă din spirite; din contră, de câtva timp ea a luat o nouă putere. Pentru a ne convinge n'avem decât să cetim diarele franceze sau să notăm, că un scriitor atât de serios ca dl Cherbuliez își sfîrșește articolul privitor la afacerile bulgare cu următoarele cuvinte: „Franța n'are să facă nici o tomceală; dar' este de dator să se a țină la distanță pe cei cari doresc să-i vorbească, și poate să împedec ca să nu se scie unde ea locuesce? („Revue des Deux-Mondes“, 1-er Oct. 1886.)

Totuși este de crezut, că Franția are să-și caute momentul seu, și că nu se va angagia în luptă decât numai dacă va vedea pe Germania obligată să ducă o parte din armata sa la Ost, pentru a acoperi flancurile Austriei. Ori-ce s'ar țină, Franția dispune de puteri militare formidabile, însuflețite de un patriotism înflăcărat și de o mare sete de răsunare; teritorul și capitala ei sînt înconjurare acum de un lanț de forturi și de tabere întărite atât de bine înțelese, încât o campanie de invasiune, ca cea din 1870, a devenit cu neputință. Dar' de altă parte, îi lipsese un general-șef, care să fie primit de toți dela început, ceea-ce este indispensabil la o epocă, în care luptele din cele dintăiu cîncispredece zile hotăresc de soarta campaniei, și afară de aceasta i-ar fi foarte greu de a pîtrunde în Germania, care este aparată de imensele fortificațiuni ale Strasburgului și ale Metzului. Ea va fi deci nevoită să treacă prin valea Meusei, pentru a încerca să ocolească Colonia, ceea-ce ar constitui încă, țină strategistii, o linie de atac cu totul periculoasă. Poporul francez, care a apărut în totdeauna pe naționalitățile tinere, voi-va el să se alieze cu imperul moscovit, care reprezintă despotismul, pentru a combate nu numai pe Austria, ci și pe poporul ungar apărând principiul federațiunii și al autonomiei în Peninsula-Balcanilor? Aceste greutăți atât de evidente fi-vor de ajuns pentru a împedec pe Franția să profite de ocaziunea ce i-ar părea, că-i oferă lupta dintre Germania și Rusia? În ori-ce cas, pentru poporul francez va fi un moment de crudă nerăbdare și poate chiar de un avânt iresistibil.

Cronică.

Calătoria părechii moștenitoare de tron, în Galiția. Precum se împărțese din Viena, părechia moștenitoare de tron nu va merge în Maiu, ci în Iunie a. v. în Galiția. Părechia moștenitoare de tron nu va cerceta numai Cracovia, Lemberg și alte orașe din Galiția, ci se va abate și prin Bucovina vizitând, se înțelege, și capitala acesteia, Cernăuți. Calătoria va ține mai mult de 4 săptămâni.

Cualificațiune de funcționari. Ministrul de interne ungar recunoaște pe baza articolului de lege I: 1883 de cualificațiune pentru posturile de funcționari publici absolvarea scoalei civile și comerciale medie.

Comitetul municipal al comitatului Sibiiu a decis în ședința sa din 28 Octomvrie a. c. sub Nr. 194 pe baza alinea a 2-a a §-lui al art. de l. XXI din anul 1886, ca locurile acelor membri aleși ai comitetului municipal, cari au eșit din comitet și al căror mandat expiră cu finea anului 1886, să se întregească prin alegere, care să se efectuească în 29 Noemvrie 1886. Aceasta se aduce la cunoștința publică cu următorul adaus: 1. Spre orientare s'a pus lista viriliștilor rectificată despre anul 1886,

lista membrilor aleși precum și lista membrilor, al căror mandat expiră cu finea anului 1886, în localitățile de oficiu ale celor 2 orașe și ale comunelor respective spre vedere publică. 2. Alegerea se va efectui în modul următor: a) în cercul electoral I-ii al orașului Sibiiu sînt de a se alege 9 membri. — Presidentul de alegere: primarul Wilhelm de Hochmeister. Locul de alegere: Sala din hotelul „La împăratul roman“; b) în cercul electoral al II-lea al orașului Sibiiu sînt de a se alege 8 membri. — Presidentul de alegere: căpitanul de poliție Iosif Drotleff. Locul de alegere: sala de ședință a magistratului; c) în cercul electoral al III-lea al orașului Sibiiu sînt de a se alege 7 membri. — Presidentul de alegere: asesorul magistratului Iuliu Sigerus. Locul de alegere: localitatea reuniunii de industrie; d) în cercul electoral I-ii al orașului Șebeș sînt de a se alege 4 membri. — Presidentul de alegere: primarul Albert Leonhardt. Locul de alegere: sala de ședință a magistratului; e) în cercul electoral al II-lea al orașului Șebeș sînt de a se alege 4 membri. — Presidentul de alegere: căpitanul de poliție Ioan Piso. Locul de alegere: sala cea mare din hotelul orașenesc; f) în cercul electoral al Șebeșului sînt de a se alege 4 membri. — Presidentul de alegere: asesorul magistratului Otto Conrad. Locul de alegere: localitatea oficiului pretorial din Șebeș; g) în cercul electoral al Mercurii sînt de a se alege 6 membri. — Presidentul de alegere: preotul Mihaiu Valentin. Locul de alegere: localitatea oficiului pretorial din Mercuria; h) în cercul electoral al Seliștei sînt de a se alege 5 membri. — Presidentul de alegere: proprietarul Alexandru Leb. Locul de alegere: localitatea oficiului pretorial din Seliște; i) în cercul electoral al Cristianului sînt de a se alege 4 membri. — Presidentul de alegere: avocatul Ludovic Klein. Locul de alegere: localitatea oficiului comunal din Cristian; k) în cercul electoral al Cisnădiei sînt de a se alege 5 membri. — Presidentul de alegere: apotecarul Gustav Binder. Locul de alegere: localitatea oficiului comunal din Cisnădie; l) în cercul electoral al Slimnicului sînt de a se alege 5 membri. — Presidentul de alegere: preotul Fridric Stenzel. Locul de alegere: localitatea oficiului comunal din Slimnic; m) în cercul electoral al Gușteriței sînt de a se alege 6 membri. — Presidentul de alegere: proto-notarul orașenesc Albert Teutsch. Locul de alegere: localitatea oficiului comunal din Gușterița; n) în cercul electoral al Bradului sînt de a se alege 5 membri. — Presidentul de alegere: preotul Eugen Capesius. Locul de alegere: localitatea oficiului comunal din Brad; o) în cercul electoral al Noerichului sînt de a se alege 7 membri. — Presidentul de alegere: preotul Iosif Schullerus. Locul de alegere: localitatea oficiului pretorial din Noerich. 3. Dreptul de alegere activ și pasiv îl au toți aceia, cari sînt incluși în lista alegătorilor de deputat dietal pro 1886. 4. Alegătorii sînt pe baza §-lui 38: XXI din 1886 îndreptățiți a-și designa la începutul alegerii 4 bărbați de încredere lungă president. 5. În sensul §-lui 39: XXI din 1886 alegerea se va începe în ziua mai sus amintită la 9 oare dimineața și se va fini tot în acea zi la 4 oare după meadi. Sibiiu, în 15 Noemvrie 1886. Vice-comitele comitatului Sibiiu: Gustav Thalmann.

Epidemiile în capitala Ungariei. Băbătuș se sporesc pe țină ce merge și singur alaltăieri s'au ivit 36 de casuri. — Holera încă tot nu s'a sfîns cu totul, și alaltăieri s'au ivit din nou două casuri.

Predici iesuitice în limba română. „Revista politică“ ne spune, că se vorbește că Iesuiții din Cernăuți ar avea de gând să-și aducă un predicator, care să predice și în limba română.

Concurs de pluguri și vite în România. La 30 Octomvrie v. a avut loc concursul de pluguri și vite în orașul Peatra. 36 pluguri au concurat, din care 19 au fost premiate cu 14 pluguri sistemul universal și 5 batozi manuale de bătut păpușoi. Pentru vite s'au decernat 3 medalii, 2 de aur și 1 de argint, s'a mai decernat un premiu de 1 batoz unui tînăr țeran din Budeștii-Precestei pentru o moară lucrată în miniatură.

O vînațoare nefericită. Se scrie din Londra: „Ducele de Richnand și Gardon a înscenat în 12 l. c. n. cea de întâiu vînațoare a sezonului. Unul dintre oaspeții de față, sir Morley, întru atât a fost cuprins de zel, încât a trimis însuși ducelui un gloț în genunchi. Ducele a cădut la pămînt, pușca i-s'a descărcat, și a omorît pe un tînăr minaciou.

Bere bună de Steinbruch se află de aci încolo, păharul la 8 cr., în localitățile frumoase ale restaurației din „Hotelul Meltzer“ de aici.

Serviciul telegrafic

al
„TRIBUNEI“.

Budapesta, 18 Noemvrie n. În comisiunea pentru armată a delegațiunii ungare ministrul de războiu s'a pronunțat în cel mai hotărît mod pentru pușca cu repetiție sistemul Mannlicher, care e mai avantajoasă ca sistemul Krnka ori Schulhoff. Despre construcțiunea și prețul noii pușci cu repetiție, ministrul de războiu va da deslușiri în ședința de astăzi.

Director: Ioan Slavici.
Redactor responsabil: Aurel Popa

LOTERIE.

Tragerea din 17 Noembrie st. n. Brunn: 73 75 30 29 90.

Cursul pieței din Sibiu din 18 Noembrie st. n. 1886.

Table with 2 columns: Item (Hârtie-montă română, Lire turcesci, etc.) and Price (Cump. 8.40, vend. 8.45, etc.)

Bursa de Budapesta din 17 Noembrie st. n. 1886.

Table with 2 columns: Item (Renta de aur ung., hârtie, etc.) and Price (103 25, 93 85, etc.)

Bursa de Viena

din 17 Noembrie st. n. 1886.

Table with 2 columns: Item (Renta de aur ung., hârtie, etc.) and Price (103 35, 92 75, etc.)

Bursa de Bucuresti.

Cota oficială dela 16 Noembrie st. n. 1886.

Table with 2 columns: Item (Renta amort. (5%), Rur. conv. (6%), etc.) and Price (94, 95 1/2, etc.)

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“

in Sibiu,

fundată in anul 1868

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) in contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobiliile etc. b) pe vieța omului in toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termaturi fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Table with 2 columns: Suma asigurată pe viață (in a. 1869-1882, in a. 1883, etc.) and Suma asigurată pe viață (in a. 1869-1882, in a. 1883, etc.)

1,001.264 fl. 41 cr.

Conform bilanțului pentru 1885 fondurile de rezervă și garanție se urcă la 580.233 fl. 66 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune in Sibiu (Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale in Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale in locurile mai însemnate.

in

Hotelul Meltzer

de ađi încoala se va vinde:

Bere de Martie de export de alui Dreher din Steinbruch, păharul a 8 cr.

Prelungă vin fin de masă și de desert m'am îngrijit și de o cuină excelentă și mă recomand publicului p. t.

cu toată stima

Mihail Roth,

gerant.

[362] 1-3

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1886.

Large table with multiple columns and rows showing train schedules between various stations like Budapesta, Predeal, Arad, Teiuș, Sibiu, etc. Includes times and train types.

Nota: Numerii încuadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.